

vybral kostenú rúčku, na ktorej bolo špirálovitým písmom vyryté „KIM“. Skladačí hrebeň. Trasľavou rukou si uhladil chumáče vlasov na krku.

Andreas na nich čakal vo vedľajšom salóniku. Na stenách viseli ručne kreslené mapy a maľby dôstojníkov s vážnym výrazom v tvári.

Politická vynechala všetku zdvorilosť. „Som sklamaná, že to tak dlho trvá. Odkedy som vás kontaktovala, ubehol už viac ako mesiac.“

Táto poznámka vyvolala v Andreasových očiach záblesk znepokojenia.

„Vaša dcéra je predsa dospelá žena,“ začal. „Keďže nemôžeme s určitosťou vedieť, či došlo k zločinu, môže to byť jednoducho tak, že si neželá kontakt ...“

Andreas sa na ňu pozrel ponad okuliare. „So svojimi rodičmi.“

Wetreová sa nadýchla. Fredrik ju predbehol.

„Môj kolega sa snaží povedať, že sme museli prihliadnuť na určité okolnosti, dodržať mlčanlivosť a tak.“ Okamžite pokračoval. „My aj odbor sociálnoprávnej ochrany detí sme znepokojení situáciou, v ktorej sa nachádza váš vnuk. William?“

„William David Wetre Andersen,“ potvrdila. „Bude mať štyri roky.“

„V poriadku. Nuž, sociálka mala s náboženským spolkom, ku ktorému sa hlási vaša dcéra, problémy už dávnejšie. Začali sme preto pátranie. Vychádzame z toho, že *môže ísť* o zmiznutie.“

„Dobre,“ povedala Wetreová a prepichla Andreasa pohľadom.

Sadli si.

KAPITOLA 4

Keby mal hádať, povedal by štyridsaťpäť, ale vedel, že je staršia. Cez päťdesiat. Jej vek stál proti nej, keď sa stala *iba* podpredsedníčkou. Tmavé vlasy mala pri krku vypnuté, na sebe mala úzky sivý kostým. Okolo krku jej visel malý strieborný krížik.

„Annettu som nevidela ani som s ňou nehovorila už pol roka,“ začala.

Tón hlasu mala tmavší než pred chvíľou. Wetreová chcela očividne ukázať, že má svoje emócie pod kontrolou. Typické pre ľudí, ktorí si zvykli, že sú vzorom pre iných. Pohrdali slabosťou, no najviac svojou vlastnou.

„Väčšina rodičov je zúfalá, pretože ich deti sa proti nim búria. Opíjajú sa, experimentujú s drogami, majú sex, čo ja viem? U nás to tak nikdy nebolo. Moja dcéra je na mňa našťavaná, pretože som vraj príliš liberálna. Ja som zas na ňu našťavaná, pretože zmizla s mojím vnukom. A preto, že je to jedna konzervatívna kača.“ Wetreová sa matne usmiala a pokračovala.

„Lebo Annette ...“

Keď sa nahla dozadu, stolička zavržgala. Uprela pohľad do stropu, akoby sa slová, ktoré hľadala, nachádzali tam niekde pod omietkou.

„Annette žije len pre Boha.“

Wetreová mala lesklé, udržiavané vlasy. Každý jej pramienok prešiel drezúrou; neustálym pohybom ruky po ofine krotila všetky náznaky vzbury.

Začalo sa to v puberte. Annette nechcela chodiť do kostola, pretože neakceptovala farárky. Ani homosexuálnych farárov. Ani zmeny v liturgii. Cirkev vraj hanobí vlastného Boha.

Wetreová sa zasmiala a potriasla hlavou. Čiary okolo očí mala o niečo výraznejšie ako pred kamerou, ale prekvapilo ho, ako sa neuveriteľne podobá na svoje alter ego z televízie. Diskrétny mejkap bol nanesený dokonale a červené pery naznačovali dôveryhodnosť a srdečnosť. A ešte niečo, uvedomil si váhavo. Farebný tón mal práve takú hĺbku, že bol zmyselný. Aké elegantné. Čo na prvý pohľad vyzeralo ako rúž, bol v skutočnosti apel na hlavu, srdce aj penis.

Naozaj hodné politika.

„Napriek tomu sme k sebe mali úctu. Až keď sa začala angažovať vo Svetle Božom ... tom spolku, ako to nazývate, zmenilo sa aj to.“

Ryšavý švédsky čašník im priniesol kávu. Kým stál pri stole, Wetreová mlčala.

Na omše Svetla Božieho, odlúčeného náboženského spoločenstva z Philadelphie, začala Annette chodiť pred siedmimi rokmi. Nechala štúdium laboratórnej medicíny len pár mesiacov pred poslednou skúškou.

„Strašná hlúposť,“ povedala politička a zhlboka si povzdychla.

Potom Annette predala byt na Sankthanshaugene, ktorý jej kúpili rodičia, a nasťahovala sa do spolku. Tam stretla Pera Olava, Williamovho otca. Nechceli sa vziať v kostole, ale nejaký obrad vraj mali.

„Nás nepozvali.“

Wetreeová rýchlo zažmurkala a tenkými prstami si pretrela oči. „Celé sa to muselo udiat rýchlo, neviem si predstaviť, že by Annette šla do postele s niekým skôr, než bol vzťah ... požehnaný. Iste chápete, že ona taká nie je.“

„Zdá sa, že nie.“

Ale šťastie netrvalo dlho. Keď sa William narodil, Per Olav zomrel. Nejaká infekcia. V nemocnici im veľa nepovedali. Lotéria života. Alebo Božia vôľa.

„Podľa toho, koho sa opýtate,“ povedala Wetreeová zamyslene.

Andreas zdvihol hlavu od notesa. „Kde sídli ten spolok?“

„V údolí Maridalen. Na statku, ktorý nazvali Solro, Slniečny pokoj. Mňa s manželom dnu nepustia. Podľa Annette ich nikto nesmie navštevovať. Takí sú paranoidní.“

Wetreeová si vystrela prsty a prezerala si svoje dokonale nalakované červené nechty.

Kedysi Annette rodičov zvykla navštevovať. Nie často, ale raz za čas. Možno ju dojímali matkine slzy, ktoré sa spustili zakaždým, keď zbadala svojho vnuka. Možno ju píchali výčitky svedomia, že zanechala dobrý život, ktorý jej rodičia zabezpečili. Teraz však už prešlo pol roka. Pol roka bez jediného slova.

„Zúčastnila som sa na jednej debata v rádiu o dievčatách a potratoch. Som proti potratu, v strane nenájdete veľa takých, čo by ho podporovali, ale zároveň verím, že môžu vzniknúť situácie, pri ktorých musí potrat byť jednou z alternatív. Annette očividne tú debatu počúvala. Bola od rozčúlenia celá bez seba, kričala a pýtala sa, či som chcela, aby šla na potrat, keď čakala Williama.“

Wetreeová prevrátila oči. „Ako keby to s tým nejako súviselo. Bola presvedčená, že chcem súdiť Božie stvorenie, že som sa rozišla s Bohom. Odvtedy nie sme spolu v kontakte.“

Pozrela sa do zeme. „Posledné mesiace som jej telefonovala denne. S mužom sme poslali nespočetné množstvo esemesiek, žobronili sme o náznak života. Na tom statku sme boli dvakrát, ale rýchlo nás odbili. Dole pri ceste majú rozostavaných mužov. Strážnikov.“

Jej pohľad sa stretol s Fredrikovým. „V náboženskom spolku ...“

Vonku sa Fredrikovi ušlo miesto pod Wetreovej čiernym dáždnikom. Kráčali popri murovanej budove ministerstva životného prostredia na ulici Nedre Slotsgate. Padal letný dážď. Andreas zaviezol auto naspäť pred budovu polície.

„Čo viete o tom spolku? O Svetle Božom?“ opýtal sa Fredrik.

„Pamätáte si na Bjørna Alfsena juniora?“

Potriasol hlavou.

Bjørn Alfsen prišiel o rodičov a staršieho brata pri autonehode a ako jediný dedič rodinného koncernu Drevársky priemysel Alvsen zdedil majetok v hodnote stoviek miliónov. Keby podnikal rozumne, bol by stále jedným z najbohatších mužov v Nórsku. Krátko po smrti svojho starého otca v polovici sedemdesiatych rokov však všetko predal. V priebehu pár rokov dokázal rozhádať celý rodinný majetok. Na flámy a nevydarené investície. Obrovské peniaze zmizli v diamantovej bani v Južnej Afrike. Spolupracoval s apartheidom, ale nechal sa oklamať miestnymi podnikateľmi. Začiatkom osemdesiatych rokov strávil pár rokov na súdoch. Bankrot a nahnevaní spoločníci.

Bohatstvo je prekliatím, pomyslel si Fredrik. Prvá generácia peniaze zarába, druhá generácia ich spravuje a tretia generácia ich premrhá. Vlastne to ani nie je čudné. Je ťažké vážiť si niečo, o čo človek nikdy nemusel bojovať.

„Dlhé roky sa neukazoval na verejnosti. Ale v polovici deväťdesiatych rokov sa zrazu opäť zjavil. Ako vplyvný sponzor letničného spoločenstva,“ povedala.

„Takže nanovo zbohatol?“

„Neviem. Deti boháčov majú hádam vždy niekde strčené nejaké koruny. Medzitým sa z neho stal veľký konzervatívec v hodnotových otázkach. Začal mať viaceré požiadavky na spoločenstvá, ktoré podporoval. Mnohým sa tie požiadavky nepáčili. Vyvolalo to konflikt a on sa odtrhol. Založil si vlastnú sektu.“

„Svetlo Božie,“ skonštatoval Fredrik.

„Dokonca si hovorí pastor.“

Fredrik sa rozhliadol po hrazdených domoch na námestí Christiania torv. Stáli tu najstaršie domy mesta. Postavili ich bohatí ľudia, no dnes

o nich nik nevie. Okolo prehrmotala električka a im sa pod nohami zatriasol asfalt.

„Pamätám si Svetlo Božie. Muselo to byť tak pred jedenástimi-dva-
nástimi rokmi. Proti niečomu strašne protestovali, či nie?“

„Áno. Proti spoločnosti, pretože bola podľa nich v morálnom rozklade,“
odvetila Wetreová. „Demonštrovali proti stavaniu mešít. Pred nemocnicou,
kde sa robili potraty. Navštevovali svadby homosexuálov a predstierali
nevoľnosť, aj pred kostolmi, kde slúžili farárky. Boli presvedčení, že Boh
nás potrestá. Že súdny deň sa blíži ... Potom sa to upokojilo. Vytratili sa.
Úprimne povedané, myslela som si, že sa tá sekta rozpadla.“

Zastali pred parlamentom, aby sa rozlúčili. Tu strávila Kari Lise veľkú
časť svojho dospelého života. Vždy verejná osoba. Rozmýšľal, aké to
môže byť, keď je matka verejným majetkom. Nešlo v tomto prípade
práve o to? O oneskorenú mladícku vzburu dieťaťa jednej političky?

„Prečo ich nazývate sektou?“

„Pretože ňou sú. Viera, že sú nositeľmi absolútnej pravdy. Silný vodca.
Izolácia na statku. Prorockvá o súdnom dni.“

Pri každom bode vystrelila do vzduchu jeden prst. „Je to učebnicový
príklad. Vám sa to zdá ako dobré miesto na detstvo?“

Na odpoveď nečakala. Namiesto toho natiahla ruku.

„Nuž, mám pred sebou voľby, ktoré chcem vyhrať. Ďakujem, že nám
pomáhate. Veľmi si to vážime. Môj muž a ja.“

Usmievala sa ako v televízii.

KAPITOLA 5

Zápach hnilej zemiary sa miesil s vôňou prepečenej slaninky.

Fredrik odsunul okno na zimnom balkóne nabok. Prižmúril oči
a zadíval sa do úzkeho dvora pod ním. Oviaľ ho chladný letný vánok.
Bradavky mu stvrdli. Naklonil sa cez okraj balkóna, oboma rukami
zodvihol kvetináče a položil ich dovnútra na betónovú dlážku. Po
prstoch mu tiekla smradľavá hnedá voda. Kvety, ktoré mali na slnku
rozkvitnúť do fialovomodrej a červenej, viseli slizko cez okraj kveti-
náča. Bol začiatok júla.

Zbadal sa v skle balkónových dverí. Mal na sebe len vyblednuté rifle. Po zodvihnutí kvetináča zacítil bolesť v kolene a všimol si, že kríva. Tvár mal úzku a líčne kosti výrazné. Úzke fúzy zatočené pri kútikoch úst boli pozostatkom z mladosti. Zopárkrát si ich oholil, ale nikdy si na to nezvykol. Nad malými očami mal husté obočie. „Máš pohľad starého labradora,“ povedala mu, keď si na ňu znovu ľahol. „Nedá sa povedať nie.“ Vedel, že psy má rada. Ale neznášal, keď mu pripomínala, že sa správa ako jeden z nich.

Vo dverách do kuchyne zastal. Už dávno takto nestál, ako hosť. Býval sám, ale nedalo sa povedať, že by to uňho vyzeralo ako v staromládeneckom hniezde. Kuchynská linka bola čistá, riad bol v umývačke a prázdne fľaše v igelitových vreciach. Steny boli vymaľované na bielo, okrem obkladačiek nad sporákom. Každá druhá bola červená a každá druhá oranžová. Krikľavá. To bol jej nápad. Keď sa odsťahovala, odstránil plagát Eiffelovky aj fajčiacej mačky s lorňonom. Chcel si zavesiť svoje vlastné. Žlto-čierny plagát Rolling Stones na Altamonte v šesťdesiatom deviatom. Festival Kalvøya v roku 1977 so Smokie ako hlavnou kapelou a nemeckým dvojpoľníkom padajúcim z oblohy. Zatiaľ však boli steny prázdne. Zato ona bola tu. Znovu.

Jej veľký nahý zadok sa vkusne vynímal pred sporákom. Upieral zrak na obe široké polky, jedna bola biela, druhá stále červená. Z tohto bezpečného zaguľateného ukotvenia sa týčila najkrajšia časť jej tela. Anatomicky dokonalá krivka na krížoch, ktorá jej pás ťahala do stredu, čím dávala jej telu tvar violončela. Čas a tehotenstvá ju zaoblili a zanechali na nej stopy. Ako vlny v ostrom kremeňi. Zrelé ovocie, pomyslel si a pozoroval ju prižmúrenými očami.

„Na čo sa pozeráš?“

Rozstrapatený vrkoč si prehodila cez plece a vrhla naňho podozriavavý pohľad. „Na čo myslíte, pán Beier?“

Alice sa otočila a on sa uškrnul. V ruke držala varechu. A úplne nahá nebola. Okolo krku a pásu si zaviazala jeho jedinú zásteru. Bola biela, vpredu bol vytlačený žltý tank, ktorý zakrýval jej stredne veľké prsia, a pod ním sivá tresčia hlava. Bola v tom nejaká symbolika? Ak áno, tak jej nerozumel.

Potom sa najedli v spokojnej tichosti. Na tanieroch zostali omrvinky, masť, žlté stopy po žltku a mláčky po paradajkách. Fredrik si uskol z vlahnej kávy a prelistoval si Dagens Næringsliv. Na prehrávači v obývačke bežal zoznam skladieb Diany Krallovej z predchádzajúceho večera. Oplatilo sa ho zostaviť.

„Život by sa mal skladať zo sobôt, ako je táto,“ povedala Alice.

Nahla sa dopredu, napísala esemesku a pokračovala:

„Lietadlo odlieta o dve hodiny. Tak už idem.“

Zodvihla hlavu a provokatívne sa zaškerila. Pozoroval ju. Jeho bývalá žena mala na sebe hrubý červený top, ktorý jej zakrýval postavu. Chystala sa domov k Erikovi. Svojmu novému mužovi. Okolo zelených očí sa jej zbíhali jemné vrásky. Na nose jej stále presvitali pehy.

„Netuší, že si tu?“

„Že s tebou spím? Myslím, že by na to neprišiel ani vo svojich najchorejších predstavách.“

„Iných nemáš?“

Alice naňho zažmurkala. „Ale, Fredrik.“

„Nejaké hranice zas byť musia,“ dodala.

Na okamih sa naňho skúmavo zahľadela. „Ako je to s ... ňou ...“

„Bettina. S Bettinou je všetko v poriadku.“

„Stále sa stretávate?“

„Presne tak.“

„Spíte spolu?“

„Iste.“

„To je fajn! Je to vážne?“ Alice zvýšila hlas o pol tónu.

„Tak akurát.“

„Kde robí? Tuším niečo na polícii, nie?“

Usmial sa. Vedel, že vie. „Pracuje pre policajného riaditeľa.“

„Áno, už si spomínam!“

Posunul sa na stoličke dozadu. Vstal a pozbieral tanier. Chcel hovoriť o niečom inom.

„Mimochodom, vedela si, že tento barak sa volá Heineckeho bytový dom? Podľa architekta, ktorý ho postavil. Georges Heinecke.“

Alice sa naňho zvedavo pozrela. „Kedy si sa začal zaujímať o architektúru?“

„Vždy sa mi páčili pekné veci,“ povedal a kývol na jej hrudník. Tvá-
rila sa, že nevidí.

„Povedal to policajný psychológ.“

Alice sa na čele zjavila vráska, ktorá značila znepokojenie a ktorú
tak neznášal: Prečo jej nič nepovedal? Do riti, veď to hovorí teraz.

„Nie je to nič vážne. Mal som zas zopár záchvatov. Úzkosť, podľa
neho.“

Na tvári mal prihlúply úsmev. „Myslí si, že to súvisí so stresom. Mám
menej pracovať, takže dovolenka sa mi hodí. Teším sa, že uvidím deti.“

Alice naňho vrhla ten chápatý pohľad, ktorým ho zbavovala svojpráv-
nosti. Ten pohľad znamenal: Poznám ťa. Poznám ťa lepšie než kohokoľvek
iného. Lepšie než všetkých ostatných. Viem, čo sa v tebe skrýva.

„Aký je ako psychológ?“

„Netuším. Len som tam zašiel, aby som dostal pečiatku.“

Nechápavo potriasla hlavou.

„Jeden zo šéfov na mňa podal sťažnosť. Potreboval som štampel, aby
ma nechali robiť v teréne.“

Alice si obliekla svoje drahé priesvitné plastové pončo. Odprevadil
ju na chodbu.

„Vieš pochopiť, že neprídem na pohreb? Je to dlhá cesta pre mňa aj
deti. Veď Jacob a Sofia ju ledva poznali.“

„S tým som ani nepočítal. Mamu hádam zvládnem pochovať aj sám.“

Pohľadila ho po líci.

„Bettina príde?“

Prikývol.

„To je dobre. Možno je predsa len fajn.“

Alice sa falošne usmiala a krátko sa objali. „Dávaj na seba pozor,
Fredrik. Deti sa tešia. Otec im chýba, veď vieš. Postaraj sa, aby sa mali
dobre.“

„Neboj,“ odpovedal a plesol ju po zadku.

Práve si otvoril plechovku Carlsbergu, keď vtom zazvonil telefón.
Nechal to na záznamník. Pivo vypil pozvoľným tempom a potom si
šiel po mobil, ktorý mal položený na nočnom stolíku.

Bola to Synne Jørgensenová. Jeho nadriadená, jedna z vedúcich os-
loského policajného oddelenia násilnej a sexuálnej kriminality.

„Fredrik, zavolaj mi. Došlo k masakru na statku Solro. Posielam ti auto.“

KAPITOLA 6

Ťažké kvapky dažďa dopadali s čľapotom na predné sklo. Stierače šľahali ako bič na telá galejníkov a odvádzali vodu preč. Údolím Maridalen presvišťali takou rýchlosťou, že si Fredrik ledva stihol všimnúť rozľahlé polia tohto kraja.

Pri ruinách Kostola svätej Margaréty, severne od Maridalského jazera, vypol mladý policajt za volantom modré svetlá a spomalil. Bolo len dva týždne po letnom slnovrate, no stále tma ako v rohu.

Dokonca aj tí neviditeľní cyklisti zostali dnes doma.

Odbočili z hlavnej cesty. Keď sa dostali na kopec, polia sa premenili na hustý smrekový les. Ďalej viedla štrková cesta. Onedlho sa stromy od blikajúcich svetiel sfarbili na modročerveno. Zastavili na konci dlhého radu policajných áut a sanitiek.

„Vďaka za odvoz,“ povedal Fredrik a vzal si pršiplášť zo zadného sedadla.

Vzdych bol studený. Dážď tlmil zápach mokrej zeme a machu.

Nízka postava so svetlými nagélovanými vlasmi naňho mávala spod hustého smreku. Bola to policajná inšpektorka Synne Jørgensenová.

„Dobrá večer,“ povedala s nádychom.

V zapaľovači to zaiskrilo. Vzpriamila sa a potiahla si dlhý šluk. Cigareteta sa rozžeravila. Jej okrúhla tvár s malým plochým nosom a nenamalované oči vyzerali chvíľu veľmi spokojne. Snažila sa v pršiplášti nájsť vrecko, kam odloží cigarety.

„A je to dobrý večer?“ opýtal sa.

Ohrnula nosom.

„Je to dosť brutálne, Fredrik. Piaty sú mŕtvi. Boli zastrelení zblízka viacerými ranami, jedného zrejme popravili v pyžame priamo vo vlastnej spálni. Žiadni ranení, nikto to neprežil.“ Potom vrecko našla.

„Je Annette Wetrevová medzi ...“

Synne ho prerušila.